

PROLOG BLACK COTTAGE

Sia nașterii reginelor care aveau să fie cunoscute drept Mirabella, Arsinoe și Katharine a fost una obișnuită, fără evenimente și fără prevestiri. Nu au bătut vânturi puternice, care să anunțe prin urletul lor sosirea unei regine elementale. Nu s-au zdrobit pești de stânci, care să anunțe prin sângele lor venirea harului războiului. Pe tot cuprinsul insulei Fennbirn – din capitala Indrid Down, până în cele mai mici sate – bătrânii și oracolii în număr tot mai mic au făcut divinații și au băut poțiuni care să le inducă transa, doar ca să cadă beți și să vadă oasele de prezicere răsfirate pe jos în chipuri de neînțeles. Tripletele s-au născut discret și în liniște, martori fiindu-le doar regina, regele-consort și moașa.

Trei vrăjitoare negre, ar spune un continental. Născute de o regină la apusul gloriei. Una dintre ele va ajunge regină în locul ei. Poate cea mai puternică dintre cele trei. Poate cea mai isteată. Sau poate fata care s-a născut sub cea mai bună pavăză a norocului.

— A fost o sarcină ușoară, a spus moașa. Ai avut noroc, regină Camille.

— Ușoară, a bombănit Camille și s-a strâmbat. Ție îți vine ușor să spui asta, Willa.

Dar chiar dacă suferise și o duruse și abia mai putea să-și țină ochii deschiși, știa că ar fi putut fi și mai rău. Din clipa în care s-a aflat de sarcina ei, sora vitregă, Genevieve Arron, îi împuiase capul cu povești despre nașteri cu final urât. În ultima zi petrecută de Camille la Volroy, chiar înainte de a pleca la Black Cottage ca să nască, Genevieve îi povestise atâtea despre sângeri și țipete, încât aproape leșinase. S-a oprit brusc și a rămas încremenită, de parcă imobilitatea ei ar fi putut opri venirea pe lume a tripletelor. Nu s-a mișcat până când sora ei vitregă, Natalia, a luat-o de braț și a condus-o la trăsură.

— Nu o lăsa să te sperie, Camille, îi spusese Natalia. Reginele au născut triplete de mii de ani.

— Dar nu toate au supraviețuit, continuase Genevieve s-o necăjească. Încercam doar s-o pregătesc, ca să poată să-și dea seama dacă ceva nu e în regulă. Să poată lupta pentru viața ei.

Genevieve. Mai mică decât regina, răsfățată până peste poate și întotdeauna rea precum șerpii pe care îi țineau ca să se împo-dobească la petreceri cu ei.

Camille stătea întinsă pe patul în care născuse, amintindu-și de ultimele zile petrecute la Volroy, în timp ce Willa îi ținea o pânză rece pe frunte.

— Ei, a spus Willa, dându-i reginei părul negru din ochi, respiri, nu-i așa?

Camille s-a uitat la coșulețele din capătul celălalt al camerei, fiecare cu câte o regină în el. Prima născută, Mirabella, elementală, venise atât de repede, încărcată de atâta electricitate, încât Camille îi strigase harul înainte de a-i rosti numele. Elementală Mirabella. Arsinoe, toxica, venise la scurt timp după ea; Willa abia apucase s-o spele pe Mirabella și s-o vâre în așternuturi. Dar mica și dulcea naturalistă Katharine îi dăduse

răgaz, întârziase așa de mult, încât le-a fost teamă că surorile ei vor începe să se agite.

— Am reușit, a spus Camille, și ochii au început să i se închidă. Am supraviețuit. Iar acum domnia mea s-a sfârșit.

Când s-a trezit, coșulețele nu mai erau, fuseseră duse de Willa în camera copiilor de pe hol. În locul lor era un fotoliu, și prăvălit în el era soțul ei consort, Phillippe, care sforăia ușor.

Dragul de Phillippe. Îi câștigase mâna la Vânătoarea de Cerbi, când nu-și putuse alege favoritul dintre peștorii acceptați de clanul Arron. Câteodată se gândea că aceea a fost singura fărâmă de noroc pe care i-a oferit-o vreodată Zeița. Cu toate că el avea prea puțină putere în fața clanului Arron, o iubea mult pe Camille, iar o viață împreună cu el, departe de insulă, era tot ce își dorise. Când tripletele ei au venit, după doar șapte ani de domnie, a fost copleșită de bucurie.

Acum ei vor pleca, vor da insula pentru lumea largă. Acolo va fi o simplă femeie, liberă să-și croiască propriul drum. Nu trebuia să renunțe decât la coroană, iar coroana și-o smulsese deja de pe frunte și o aruncase în timpul nașterilor.

Camille s-a uitat prin cameră. Willa făcuse treabă bună cu curățenia, cât dormise ea. Cârpele murdare și tăvile cu cuțite ascuțite dispăruseră, cârpele fuseseră arse, iar cuțitele se întorseseră în dulapuri, pentru cazul în care următoarea regină nu va mai la fel de norocoasă și va trebui să fie tăiată pentru a naște tripleții. Fumul discret de tămâie acoperise mirosul de transpirație și de travaliu, iar ea aprinsese în șemineu un foc cald care trosnea.

Afară, noaptea de decembrie era întunecoasă – doar o lumină slabă de la lună era reflectată de nămeți. Camille și-a

trecut încet piciorul peste marginea patului și a strâns din ochi. I-a luat o clipă să se adune, și-a susținut cu un braț abdomenul flasc, acum gol, și și-a balansat celălalt picior, până când s-a putut ridica. Privirea i s-a înțeșoșat, și o clipă s-a temut că Phillippe se va trezi auzind-o cum se prăbușește pe podea. Și-a acoperit umerii cu o pătură, ca un șal, și a ieșit din cameră.

— Unde te duci, iubirea mea?

Phillippe, mai treaz decât ar fi crezut ea, a prins-o ușor de încheietura mâinii, când a trecut pe lângă el.

— Ar trebui să te odihnești. Mâine avem o călătorie lungă de făcut.

Ochii lui s-au oprit câteva clipe pe chipul ei palid, apoi s-au îndreptat spre podea, spre dâra subțire de picături de sânge pe care o lăsa ea în urmă.

Ea l-a bătut ușurel pe mână, iar el i-a dat drumul. Pleoapele lui grele i-au coborât peste ochi. După atâția ani pe insulă, era tot un continental și era convins că ea știe cel mai bine misterele acestea feminine.

— Mă duc doar să mă uit la ele.

— Să vin cu tine?

Ea a clătinat din cap. Phillippe era un consort tare, dar avea inima prea slabă pentru asta. Dacă ar fi văzut reginele triplete, era posibil să dorească să le ia în brațe. Iar dacă le-ar fi luat în brațe, ar fi putut începe să creadă că sunt ale lui, și nu ale insulei Fennbirn.

Regina Camille a înaintat pe coridorul cu tavan înalt de la Black Cottage, sprijinindu-se cu mâna de perete. Lumina lămpilor din camera copiilor arunca o strălucire caldă și galbenă pe hol, iar înăuntru, un alt foc puternic trosnea în aerul rece.

La fel ca regele ei consort, Willa dormea rezemată într-un fotoliu. Deși, poate nu la fel de atrăgător. Avea gura căscată, iar capul îi căzuse într-o parte. Sforăitul ei semăna cu zgomotul pe care îl face un porc ce scurmă înnebunit după ciuperci.

Camille s-a furișat pe lângă ea. Reginele nou-născute din coșulețe erau îmbrăcate în negru, însemnate cu culoarea harului lor. Nasturi albaștri pentru elementala Mirabella și un peticuț violet pentru toxica Arsinoe. Panglici verzi și drăgălașe pentru micuța naturalistă Katharine. Până și coșulețele erau decorate cu lucruri asociate harurilor: o pernă în formă de nor, o jucărie atârănătoare, cu șerpi și păienjeni, și o păturică brodată cu flori.

— Bucurați-vă de culori, micuțe regine, le-a șoptit Camille. În curând totul va fi negru, negru, negru.

S-a uitat în jos la fețele lor adormite – roșii, încrețite și cu expresii furioase, încă de la naștere. Nu le putea învinovăți. Viețile lor nu vor fi ușoare. Iar apoi, două dintre ele vor fi curmate.

Camille era toxică, la fel ca regina Nicola și regina Sylvia, înainte de ea. Trei generații de regine toxice. Aproape o dinastie. Dar, în loc să devină mai puternice, părea că sângele reginelor toxice se subțiază. Clanul Arron o ducea bine cu puterea pe care o avea, la fel ca toate familiile de toxici din Prynn și din capitală, dar Sylvia fusese mai puternică decât Nicola, iar Camille era cea mai slabă dintre ele. După sute de ani, toate celelalte haruri din insulă slăbiseră: elementalii își pierduseră puterea de a stăpâni unul sau mai multe elemente, iar cei cu harul războiului își pierduseră priceperea de a-și dirija armele cu puterea minții. Familiarii naturaliștilor erau din ce în ce mai mici. Iar oracoli... Adevăratul har de oracol era aproape dispărut, după atâtea generații de regine-oracol înecate.

Ceva se schimba pe insulă și în linia reginelor. Regină fiind, Camille simțea asta. Nu că ar fi crezut-o cineva. Cei din familia Arron nu o ascultau niciodată când le vorbea despre instinctul de regină. Nu o ascultau niciodată când vorbea. Fuseseră aspri cu ea toată viața, din clipa în care veniseră s-o ia exact din această casă. O batjocoreau când greșea. Nu o lăsau să domnească. Cu fiecare regină toxică ce urma, regina însăși conta tot mai puțin. Linia reginelor nu e importantă, spuneau cei din familia Arron. Pe toxici îi favoriza Zeița, de fapt.

În coșulețele lor, tripletele nou-născute vibrau de aura pe care o avea fiecare, de energia aceea care – precum o aromă sau o bătaie de inimă – le lega de Zeiță și chema sângele de regină care curgea prin venele lui Camille. Lucrul acela îi spusese ce fel de regine născuse, atunci când o anunțase pe Willa, și care o făcuse să le dea nume, ca în transă. Chiar *fusesse* un fel de transă. În jurul lui Arsinoe și al lui Katharine, aurele erau slabe. La Katharine abia dacă se vedea. Dar Mirabella strălucea datorită aurei ei.

— Ce faci aici, regină Camille?

Camille a tresărit. Vocea Willei, venită din spate, semăna cu vocea stăpânei Arron.

— Nimic.

Și-a îndreptat umerii, iar Willa s-a ridicat de pe fotoliu și s-a apropiat încet de ea.

— Doar mă uit la ele. Mesagerii au pornit?

Mesagerii, chemați la Black Cottage înainte de travaliul ei ca să ducă vestea la Rolanth, la Indrid Down și la Wolf Spring. Orașele elementalilor, ale toxicilor și, respectiv, ale naturaliștilor.

— Au pornit. Au plecat în amurg.

Camille și-a supt obraji. Un mesager pentru Indrid Down nu prea mai era necesar. Toxicii erau atât de siguri de destinul lor.

Camille a arătat cu capul spre copilul învelit cu pătura de culoarea albastră a furtunii.

— Ea, cea de colo. Mirabella. Ea va fi următoarea regină.

Willa, care încă mai urma poruncile templului, cu toate că nu mai era preoteasă, a schițat un gest pios, atingându-și, pe rând, ochii și inima.

— Zeița hotărăște, a spus ea. Doar ea hotărăște cine-i va stăpâni insula.

Camille a inspirat adânc. Pereții între care reginele urmau să-și petreacă primii șase ani din viață, unde ea însăși își petrecuse primii șase ani din viață, deveneau mai strâmți și o împingeau afară. Aici se vor juca și li se va împleti părul. Aici vor învăța să meargă și să alerge și, dacă vor avea noroc, să nu se iubească prea mult una pe alta.

— Ea hotărăște, a spus Camille. Dar regina știe. Iar eu m-am înșelat în privința acestora două.

A arătat spre toxica Arsinoe și spre naturalista Katharine.

— Arsinoe este naturalistă. Katharine este... toxică.

Fusese gata să spună că are harul războiului, refuzându-le celor din familia Arron o regină. Dar nu ar fi crezut-o. Ar fi făcut cercetări și s-ar fi uitat la ele cu prea multă atenție.

— Camille...

Willa s-a întors spre ea și a clătinat din cap.

Camille și-a încleștat fălcile. Încă mai sângera și era epuizată. După toate probabilitățile, poate că și murea, încet-încet. Dar și-a impus să pară puternică. Să pară, odată pentru totdeauna, regina care era.

— Mirabella va fi regină. Văd bine asta. O simt. Și va fi o regină măreață. Celelalte două nu vor supraviețui prea mult. Harul lui Katharine e atât de slab, încât nu se va dezvolta niciodată. Iar

Arsinoe... O altă regină toxică nu va mai sta pe tron. Dar dacă familia Arron ar avea o toxică plină de har, ar face-o să sufere. Ar dresa-o și ar subestima-o. Ar bate-o, atunci când ar greși. Cum au făcut cu mine.

— Și cu regina Katharine ce ar face? a întrebat-o Willa.

— Ce altceva ar putea face cu o fată lipsită de har, decât s-o lase în pace?

Camille a înghițit în sec. Era o minciună. Clanul Arron putea să facă multe cu o fată lipsită de har. Tot ce îi făcuseră vreodată ei, și mai rău de atât. Dar, cel puțin, vor eșua. Cel puțin, nu vor avea o regină câștigătoare.

S-a uitat în jos la micuța Katharine. Soarta copilei era deja pecetluită.

— Schimbă veșmintele reginelor, Willa. Să se potrivească.

Willa s-a uitat de la Arsinoe la Katharine.

— Dacă Mirabella va fi regina aleasă, atunci nu va conta.

— Nu va conta, a încuviințat Camille.

O știa pe Willa de când era mică. Willa era pe atunci tânără, încă mai învăța să fie moașă când a supravegheat nașterea lui Camille și a surorilor ei, și ea le crescuse. Le răsfățase cu dulciuri și cu jocuri. Și ele fuseseră fericite.

— Te-ai îngrijit de mine așa de bine! a spus Camille. M-ai iubit.

— V-am iubit pe toate.

— Și încă mă iubești.

Camille a strâns din buze. Când avea coșmaruri, când avea accese de furie care o făceau să țipe, când vâlul negru al depresiei se strângea tot mai mult în jurul gâtului reginei, pe măsură ce se apropia ziua nașterii. Când i se cutremura tot corpul, când Camille încercase să-și scoată cu unghiile copiii din pânțele,

Willa fusese acolo. Îi făcuse ceaiuri care s-o liniștească. Îi spusese că e normal. Că purtarea reginelor în pânțele este mereu bântuită de reginele căzute înaintea ei, și că Black Cottage e plin de fantome. Chiar și de surorile ei otrăvite.

Era prima dată când Willa vorbea despre surorile lui Camille. După ce mureau, nimeni nu mai vorbea despre reginele căzute. Erau uitate de toți, mai puțin de familia care le crescuse și de surorile care supraviețuiau. Camille supraviețuise și devenise regină. Surorile ei, nu. Surori ale unei toxice adevărate, ele muriseră în aceeași zi, la aceeași oră, zvârcolindu-se. Scui-pând sânge.

— Încă te iubesc, și te voi iubi mereu, Camille, a spus Willa. Dar nu pot face asta.

— O fac eu.

Camille a pus mâna pe umărul moașei.

— Știu că mi-am smuls coroana de pe cap și am aruncat cu ea în tine. Dar tot regină sunt.

Dimineața, regina Camille și regele ei consort s-au pregătit să plece de pe insulă. Era ceva ciudat să-și facă singură cuferele și să-și îmbrace trupul care o durea. Dar avea să se obișnuiască.

— Sigur te simți bine? a întrebat-o Phillippe.

S-a uitat la stropii de sânge de pe jos și la balta de sânge din pat, care trecuse prin hainele ei și prin pansamentele de pânză.

— Corabia poate să ne aștepte, dacă simți nevoia să te mai odihnești. Nu vor pleca fără noi.

— Plecăm azi, a spus Camille.

Se simțea mai slăbită azi decât fusese noaptea trecută, când se dusese să vadă noile regine. Dar vremea ei pe insulă se sfârșise. Și făcuse tot ce îi stătuse în putere să le facă drumurile mai ușoare.

Nu pentru ele ai făcut-o, a muștrat-o conștiința. Ai făcut-o pentru tine, ca să te răzbuni.

— Am făcut-o pentru insulă, a murmurat ea.

Și nici nu era o răzbunare chiar atât de satisfăcătoare, din moment ce nu va fi acolo, ca s-o vadă.

— Ce-ai spus? Camille...

— Mă simt bine, am spus. Sângerarea e normală.

Începuse să tremure puțin. Sângerarea era poate prea abundentă, dar nu era nici ea prea sigură. Că doar nu mai născuse niciodată triplete.

Phillippe s-a uitat la ea, apoi a oftat și a dat din cap. Cât de ușurat va fi când se va întoarce în lume. În lumea lui, unde bărbații conduceau. Lucrul acesta o făcea uneori să se oprească și să se întrebe cum se va schimba el. O iubea pe insula ei, dar acolo putea să fie altceva. El ar putea să se aștepte ca ea să fie într-un anume fel, iar ea habar n-avea cum să o facă.

— O să duc asta la trăsură, a spus el, apoi a luat ultima ei cutie.

Camille l-a urmat, dar a mai zăbovit puțin pe hol, lângă camera copiilor, unde Willa le legăna și le vorbea drăgăstos noilor regine.

Se spunea că fosta regină se bucură când pleacă. Se bucură că s-a terminat. Că sarcina cu triplete și plecarea ei sunt lucruri instinctive.

Dar când Camille s-a uitat la fetițe, și-a dorit, pentru o clipă, să aibă gura șerpilor ei preaiubiți, ca să o poată căsca și să le înghită pe fete, să rămână pentru totdeauna sub inima ei.

— Cum pot să plec? a murmurat ea.

— O să uiți, i-a răspuns Willa cu blândețe. În clipa în care vei pași dincolo de prag. Cu fiecare pas pe care îl vei face pe insulă. Când vei pași pe corabie. O să uiți.

— Dar... îmi fac griji pentru ele.

— Cu toate că știi care dintre ele va fi încoronată?

Willă a ridicat ochii spre ea; Camille s-a uitat în altă parte. Mirabella era cea mai puternică dintre copile, era adevărat. Și noaptea trecută, când sângele nașterii îi clocotea prin vene, avusese impresia că vede ceva din viitorul miciei regine. Ceva predestinat. Dar, la lumina zilei, și-a amintit că ea e doar un vas golit. Știa ce e fiecare regină, dar destinul le aparținea lor. Ea nu era oracol.

— Le vei schimba din nou hainele după ce plec? a întrebat-o Camille, apoi a fost străpunsă de o durere ascuțită și a scos un țipăt.

Willă a lăsat copiii în coșulețele lor și a venit s-o prindă de coate.

— Ai pielea rece, a spus ea.

S-a uitat la chipul lui Camille, apoi a îmbrățișat-o pe neașteptate și a sărutat-o pe frunte.

— Voi face cum dorește regina mea.